

970104-2

Charta 77 musela přestat existovat jednak proto, že se pronikavě změnily společenské a vůbec historické okolnosti, ale zejména proto, že styl a formy její dosavadní práce se ukázaly jako zcela nepřiměřené všem změnám, k nimž došlo a nadále docházelo. Minimum organizovanosti a žádná etablovanost byly obrovskou výhodou v dobách ohrožení ze strany Státní bezpečnosti, ale staly se obrovskou slabinou v situaci chaotických proměn rostoucí svobody a oslabených nebo chybějících morálních návyků. Ale to vůbec neznamená, že by se nemohla stát – a třeba i opakovaně stávat – inspirací pro jiné občanské iniciativy v jiných podmínkách a jiných dobách. Jenom je zapotřebí porozumět tomu, v čem je Charta víc než je historickou záležitostí, dobovým fenoménem. A inspirace potřebuje vždycky dvě strany: tu, která inspiruje, a tu, která je s to se nechat inspirovat. Proto se mi zdá, že nejdůležitější přinejmenším pro nás dnes vůbec není se pokoušet nějak účtovat a hodnotit samy sebe. To nechme jiným a nestarejme se příliš o to, kdo se toho už dnes ujímá. Však i na něho dojde a časem bude také hodnocen zase dalšími.

(Písek, 970104-2.)